

CĂȘTIGĂTOARE
WOMEN'S PRIZE FOR FICTION 2022

CARTEA

FORMEI

ȘI A

VIDULUI

Traducere de Edith Negulici

Ruth Ozeki

Nimeni nu mai scrie ca Ruth Ozeki – cartea asta
e un triumf! Ne frânge inima și ne-o repară.

MATT HAIG

UN BĂIAT

Șșșt... *Ascultă!*

Asta este Cartea mea și îți vorbește. O auzi?

Totuși, dacă n-o auzi, e în regulă. Nu e vina ta. Lucrurile vorbesc tot timpul, dar dacă urechile tale nu sunt receptive, trebuie să înveți să ascuți.

Poți începe prin a-ți folosi ochii, deoarece cu ochii e simplu. Uită-te la toate lucrurile din jurul tău. Ce vezi? O carte, evident, și, evident, cartea îți vorbește, așa că încearcă ceva mai dificil. Scaunul pe care stai. Creionul din buzunar. Adidasul pe care-l porți. Tot nu le auzi? Atunci așază-te în genunchi și lasă-ți capul pe scaun sau descalță-te și pune-ți adidasul la ureche – nu, stai, dacă sunt oameni în jur, te vor crede nebun, așa că încearcă mai întâi cu creionul. Creioanele conțin povești și sunt inofensive, atât timp cât nu-ți bagi vârful în urechi. Doar ține-l la ureche și ascultă. Auzi șoapta lemnului? Fantoma pinului? Murmurul minei de creion?

Uneori este mai mult de o voce. Uneori este un întreg cor de voci care se ridică dintr-un singur lucru, mai ales dacă este unul realizat de producători diferiți, dar nu te speria. Cred că depinde de cum s-au simțit în Guangdong, Laos și așa mai departe, și dacă au avut o zi bună la fabrica cea de toate zilele, dacă s-au bucurat de un gând plăcut în momentul în care obiectul respectiv a venit rostogolindu-se pe bandă și le-a trecut prin mâini. Doar așa gândul acela plăcut se impregnează în obiect. Uneori nu este chiar un gând, ci un sentiment. Un sentiment cald și plăcut, ca dragostea. Galben însorit. Dar când este o tristețe sau o furie care ți se agață de adidași, atunci ar fi bine să fii atent, fiindcă adidașii ăia ar putea face lucruri nebunești, ar putea s-o ia razna, să

te convingă să mergi până în fața magazinului Nike, să-i spargi vitrina cu o bătă de baseball făcută din lemn furios. Dacă se întâmplă asta, tot nu e vina ta. Doar cere-i scuze vitrinei, spune-le cioburilor de sticlă că-ți pare rău și, orice ai face, nu încerca să dai explicații. Ofițerului de poliție care te arestează nu-i pasă de condițiile oribile din fabrica de băte de baseball. Nu-i va păsa de drujbe cu lanț sau de frasinul robust care era cândva bătă de baseball, așa că ține-ți gura. Stai calm. Fii politicos. Și amintește-ți să respiri.

Este foarte important să nu te superi, căci atunci vocile vor fi în avantaj și vor pune stăpânire pe mintea ta. Lucrurile sunt indispensabile. Ocupă spațiu. Vor atenție și te vor înnebuni dacă le permiți. Așadar, amintește-ți, ești precum controlorul de trafic aerian – ba nu, stai, ești precum dirijorul unei fanfare de gală formată din toate instrumentele de jazz de pe planetă și plutești în spațiu, stând pe mormanul ăsta mare de gunoi al lumii, cu părul dat pe spate, îmbrăcat într-un costum elegant și ținând bagheta în aer, înconjurat de toate lucrurile nerăbdătoare și, pentru un scurt moment de frumusețe, toate vocile tac, așteptând până când îți cobori bagheta.

Muzică sau nebunie. Totul depinde de tine.

PARTEA ÎNTÂI

ACASĂ

„Orice pasiune se învecinează cu haosul,
dar pasiunea colecționarului se învecinează cu haosul amintirilor.“

– Walter Benjamin, *Unpacking My Library*

CARTEA

1

Bine, atunci încep cu vocile.

Oare când le-a auzit prima dată? Când era încă mic? Benny a fost întotdeauna un băiețel care a parcurs lent etapele de dezvoltare, de parcă celulele lui ar fi ezitat să se multiplice și să ocupe spațiu în lume. Se pare că aproape s-a oprit din evoluție când a împlinit doisprezece ani, în același an în care i-a murit tatăl, iar mama lui a început să se îngrașe. Schimbarea a fost subtilă, dar Benny părea să se micșoreze pe măsură ce Annabelle lua în greutate, de parcă ar fi metabolizat suferința fiului ei mic odată cu a ei.

Da. Așa se pare.

Așadar, vocile probabil au început să se facă auzite încă de pe atunci, la scurt timp după moartea lui Kenny, survenită într-un accident de mașină – ba nu, de camion. Kenny Oh era clarinetist de jazz, însă numele lui adevărat era Kenji, așa că-l vom numi astfel. Cânta mai ales swing, în orchestre mari, la nunți, la petreceri de bar mițva și în cluburile de hipsteri din centrul orașului, unde toți tipii erau bărboși, purtau pălării cu boruri mici, cămăși în carouri și jachete peticite din tweed, de la Armata Salvării.

Kenji avusese un concert și apoi ieșise să bea ceva, să se drogheze, sau să facă orice obișnuia să facă în compania prietenilor săi muzicieni – nu mult, dar de ajuns ca în drum spre casă, când s-a împleticit și a căzut pe alee, să nu înțeleagă că trebuie să se ridice imediat. Nu era departe de casă, se afla la doar câțiva metri de poarta șubredă care ducea în spate. Dacă ar fi reușit să se târască puțin mai încolo, ar fi fost bine-mersi, în schimb, s-a mulțumit să zacă întins pe spate, scufundat

în lumina palidă a felinarului care trona deasupra toberonului de la magazinul de vechituri Gospel Mission. Frigul prelungit al iernii începuse să se destrame și o ceață primăvărată plutea pe alee. Zăcea întins acolo, contemplând lumina difuză și micile particule de apă care roiau haotic și strălucitor prin aer. Era beat. Sau drogat. Sau ambele. Lumina era frumoasă. Mai devreme în seara aceea, se certase cu soția lui. Probabil regreta. Probabil, în mintea lui, jura să fie mai bun. Cine știe ce făcea? Probabil adormise. Să sperăm. În orice caz, zăcea întins acolo de mai bine de o oră, atunci când camionul de livrări a apărut pe alee, zângănind puternic.

Nu a fost vina camionagiului. Aleea era plină de șanțuri și gropi. Era doldora de saci menajeri pe jumătate goliți, resturi de alimente, grămezi de haine ude și aparate electrocasnice distruse, abandonate de vagabonzii care umblă prin gunoaie. În lumina anostă și cenușie a dimineții în care burnița, camionagiul nu a putut distinge printre deșeurile din fața lui corpul suplu al muzicianului, care până atunci fusese deja acoperit de corbi. Corbii erau prietenii lui Kenji. Ei încercau doar să-l ajute, ținându-i de cald și ferindu-l de umezeală, dar toată lumea știe despre corbi că iubesc gunoiul. Este oare de mirare că șoferul îl confundase pe Kenji cu un sac menajer? Șoferul ura corbii pentru că aduc ghinion, așa că și-a îndreptat camionul direct către ei. Camionul transporta lăzi cu pui vii la abatorul chinezesc de la capătul aleii. Șoferul a călcat pedala de accelerație și a simțit corpul izbindu-se sub roți; în urma impactului, corbii au zburat, împrăștiindu-se prin fața parbrizului, împiedicându-l să vadă și făcându-l să piardă controlul volanului, să iasă de pe carosabil și să intre pe rampa de încărcare de la tipografia Eternal Happiness. Camionul s-a răsturnat, iar lăzile cu păsări s-au împrăștiat în toate părțile.

Zgomotul cotcodăcelilor l-a trezit pe Benny, a cărui fereastră din dormitor dădea spre toberon. A rămas sub plapumă, ascultând, apoi ușa din spate s-a trântit. De pe alee s-a auzit un scâncet înalt și subțire, întinzându-se ca o frânghie, ca un tentacul viu, strecurându-se pe fereastră și înșfăcându-l din pat. Benny s-a dus la fereastră, a tras draperiile și a privit în stradă. Tocmai se lumina de ziuă. A văzut camionul răsturnat pe-o parte, roțile care i se învârteau în gol; aerul era plin de fâlfâit de aripi și de pene care zburau peste tot, deși, fiind crescuți în cuști, acești pui nu erau în stare să zboare. Nici măcar nu semănau cu niște păsări. Erau doar niște chestii albe asemănătoare cu extraterestrii

Tribble, îndepărtându-se în întuneric. Scâncetul subțire s-a încordat asemenea unui fir, atrăgându-i privirea către o siluetă fantomatică, învăluită într-un nor alb, diafan, sorginea sunetului, sorginea întregului său univers: mama lui, Annabelle.

Stătea acolo tremurând în cămașa de noapte, singură în lumina felinarului. Peste tot în jurul ei era agitație, ningeau cu pene albe care zburau asemenea fulgilor de zăpadă, dar ea rămăsese complet nemișcată, ca o prințesă de gheață, s-a gândit Benny. Privea la ceva întins pe jos și, într-o clipă, a știut că acel ceva e tatăl lui. De sus, de la adăpostul ferestrei, nu-i distingea chipul, dar îi recunoștea picioarele, care erau îndoite și se zvârcoleau, ca atunci când Kenji dansa, doar că acum era întins pe o parte.

Mama lui a făcut un pas înainte.

Nuuu! a țipat ea și a căzut în genunchi.

Părul des și auriu i se revărsa pe umeri strălucind în lumina felinarului de pe stradă și acoperindu-i capul soțului. Ea s-a aplecat, fredonând cu voce sentimentală și încercând în același timp să-l adune de pe jos.

Nu, Kenji, nu, nu, te rog, îmi pare rău, n-am vorbit serios...

Oare o auzise? Dacă ar fi deschis ochii chiar atunci, ar fi văzut chipul frumos al soției sale aplecat deasupra lui ca o lună palidă. Probabil o auzise. Probabil văzuse corbii cocoțați pe acoperișuri și observase cablurile de înaltă tensiune care se legănau. Și, probabil, privind peste umărul soției sale și dincolo de ea, își zărise și fiul care urmărea scena de la fereastra lui îndepărtată. Să spunem că-l zărise, deoarece picioarele lui de dansator și-au încetinit ritmul, s-au potolit și au rămas nemișcate. Dacă în acel moment Annabelle era luna lui Kenji, atunci Benny era steaua lui îndepărtată și, zărindu-l acolo sus cum strălucește puternic în lumina palidă a zorilor, a făcut un efort să-și miște brațul, să ridice mâna, să-și fluture degetele.

De parcă îmi făcea cu mâna, s-a gândit Benny mai târziu. Parcă își lua adio.

Kenji a murit în drum spre spital, iar înmormântarea a avut loc în săptămâna următoare. De Annabelle depindea să facă demersurile necesare, dar ea nu se descurca prea bine cu o asemenea planificare. Kenji era cel sociabil și, în calitate de cuplu, nu se distraseră niciodată și nici nu invitaseră oameni la ei acasă. Ea avea puțini prieteni, dacă avea.

Antreprenorul de pompe funebre i-a adresat multe întrebări referitoare la rudele apropiate și religie, întrebări la care lui Annabelle i-a fost greu să răspundă. Din câte știa ea, Kenji nu avea familie. Se născuse în Hiroshima, dar părinții lui muriseră când era mic. Sora lui, pe vremea aceea un bebeluș, fusese trimisă să locuiască cu mătușa și unchiul lor, pe când Kenji fusese crescut de bunici la Kyoto. Rareori vorbea despre copilăria lui și atunci povestea că bunicii lui erau foarte tradiționaliști și riguroși și nu se înțelegea cu ei, dar sigur, acum și ei erau morți. Probabil că sora lui mai era în viață, dar pierduseră legătura. La începutul căsniciei, când Annabelle îl întreba despre familia lui, se mulțumea doar să zâmbească, s-o mângâie pe obraz și să-i spună că ea este toată familia de care are nevoie.

Cât despre credința religioasă, știa că bunicii lui fuseseră budiști și Kenji îi povestise cândva despre o perioadă la facultate când trăise într-o mănăstire Zen. Annabelle și-a amintit cum răsese în hohote: *Amuzant, nu? Eu, călugăr budist!* Și ea răsese, deoarece Kenji nu părea deloc să ducă o viață de pustnic. Declarase că nu avea nevoie religie, deoarece avea jazzul. Singurul lucru religios pe care îl avea erau câteva mătănii, pe care le purta uneori la încheietură. Erau frumoase, dar nu-l văzuse niciodată folosindu-le pentru rugăciune. Având în vedere rădăcinile sale budiste, i se părea greșit ca un preot creștin să țină slujba de pomenire și înmormântarea. Drept răspuns, Annabelle a spus că nu, soțul ei nu are familie, nu e religios și nu avea să existe nicio slujbă de înmormântare. Antreprenorul părea dezamăgit.

– Și dumneavoastră? a întrebat-o el îngrijorat.

Iar când Annabelle a ezitat, el a adăugat:

– În asemenea momente, este bine să aveți familia...

Amintirea a licărit, ca o fantomă. S-a gândit la corpul atrofiat al mamei pe patul de spital. La umbra întunecată a tatălui ei vitreg, apropiindu-se de ușa dormitorului ei. A clătinat din cap.

– Nu, a intervenit ea ferm, întrerupându-l. Am spus că nu avem ce familie să chemăm.

Chiar nu înțelegea? Ea și Kenji erau singuri pe lume și asta îi și unise până când s-a născut Benny.

Antreprenorul de pompe funebre s-a uitat la ceas și a continuat. A întrebat-o ce părere are despre priveghi. Din nou, Annabelle a ezitat și el i-a explicat că, dacă ar vedea rămășițele pământești ale celui drag, i-ar fi atenuată trauma provocată de accidentul tragic la care a

asistat. I-ar alina amintirile dureroase și ar ajuta-o să accepte realitatea morții fizice. Camera de priveghi era intimă și amenajată cu bun gust. Reprezentanții casei de pompe funebre ar fi bucuroși să le ofere invitațiilor băuturi răcoritoare, o gamă largă de ceaiuri și cafea asortată cu lapte condensat cu arome delicioase, precum și niște fursecuri.

Lapte condensat pentru cafea cu arome delicioase? s-a gândit Annabelle, reținându-și un zâmbet. Pe bune? Voia să țină minte gluma asta ca să i-o povestească lui Kenji mai târziu – era genul de lucru absurd care l-ar fi făcut să râdă –, dar antreprenorul de pompe funebre aștepta, așa că ea a fost repede de acord că fursecurile ar fi o idee bună. El și-a notat și apoi a întrebat-o ce dorințe are în legătură cu forma în care se vor găsi rămășițele celui drag. Annabelle s-a așezat pe marginea canapelei capitonate și s-a auzit spunând că acceptă incinerarea și refuză înmormântarea sau un loc de veci pe un raft din criptă, când, deodată, prin minte i-a trecut un gând: nu putea să-i spună lui Kenji despre aroma delicioasă de lapte condensat pentru cafea, Kenji era *mort*. Gândul a fost urmat rapid de o succesiune de alte gânduri. Persoana iubită despre ale cărei rămășițe discutau era *Kenji* și aceste rămășițe erau rămășițele *corpului lui Kenji*, același corp iubit pe care-l cunoscuse așa de bine și pe care, când închidea ochii, și-l putea imagina mult prea limpede: mușchii vâjnoși ai umerilor, pielea fină și bronzată, povârnișul spatelui său gol.

Annabelle s-a scuzat și a întrebat dacă ar putea folosi toaleta. Desigur, a spus antreprenorul de pompe funebre și i-a indicat holul acoperit cu mochetă. Annabelle a închis ușa în urma ei. Înăuntru, odorizante parfumate infuzau aerul din fiecare priză de perete. A căzut în genunchi în fața vasului de toaletă și a vomitat în apa dezinfectată, de un albastru strălucitor.

Acum, trupul neînsuflețit al lui Kenji zăcea într-un sicriu deschis, într-un fel de salon de la pompele funebre. Când au sosit Benny și Annabelle la priveghi, antreprenorul de pompe funebre i-a condus înăuntru și apoi s-a retras, discret, ca să le acorde un moment de reculegere. Annabelle a inspirat adânc. Strângându-și fiul de cot, s-a îndreptat spre sicriu. Benny nu mai mersese niciodată astfel, cu mama lui ținându-l de braț, de parcă el era cel responsabil. Se simțea ca un mâner sau ca o balustradă. A sprijinit-o ferm, conducând-o drept înainte, și apoi au stat unul lângă altul la marginea sicriului.

Kenji era un bărbat mic de statură, care se micșorase și mai mult după moarte. Era îmbrăcat în sacoul din bumbac albastru deschis pe care Annabelle i-l alesese, cel pe care obișnuia să-l poarte cu blugii negri când cânta la nunțile de vară, mai puțin pălăria cu bor mic. Clarinetul îi zăcea pe piept. Annabelle a suspinat prelung și delicat.

– Arată bine, a șoptit ea. De parcă doarme. Și sicriul e frumos.

Când Benny nu a răspuns, ea l-a tras de braț.

– Nu crezi?

– Mda, a răspuns Benny.

A privit cu atenție corpul întins în sicriul elegant. Ochii îi erau închiși, dar chipul nu părea suficient de viu să fie adormit. Nici măcar nu părea suficient de viu să fie mort. Nu arăta ca o ființă care trăise vreodată. Cineva folosise machiaj ca să acopere vânătăile, dar tatăl lui n-ar fi purtat niciodată machiaj. Cineva îi pieptănase părul lung și negru și i-l aranjase lejer pe perna din satin. Dar Kenji își lăsa părul liber pe umeri doar acasă, când se relaxa. În public, și-l purta mereu pe spate, strâns într-o coadă groasă de abanos. Toate aceste detalii i-au dovedit lui Benny că bărbatul din sicriu nu este tatăl lui.

– Ai de gând să-i arzi și clarinetul?

S-au așezat pe niște scaune pliante rigide, în lateral, și au așteptat. Oamenii au început să vină. Fosta lor proprietară chinezoaică, doamna Wong. Două colege de muncă ale lui Annabelle. Colegii de trupă ai lui Kenji și prietenii lui din lumea clubului. Muzicienii stăteau în prag, dând să plece, dar antreprenorul de pompe funebre i-a îndemnat să înainteze. Cu emoție, s-au apropiat de sicriu. Unii dintre ei au zăbovit și s-au uitat înăuntru. Alții au vorbit cu cadavrul sau au făcut glume – *Pe bune, amice, un camion cu pui?* – pe care Annabelle s-a prefăcut că nu le aude, apoi, zărind masa cu răcoritoare, s-au repezit la ea, făcând o pauză să-i transmită condoleanțe și să-i ofere lui Benny o îmbrățișare rapidă și o mângâiere pe creștet. Annabelle a fost amabilă. Doar erau prietenii soțului ei. Benny avea doisprezece ani și ura să fie mângâiat pe creștet, însă cel mai mult ura îmbrățișările. Unii dintre membrii trupei îl salutau lovindu-l ușor cu pumnul în umăr. Pe Benny nu-l deranja acest salut.

Probabil clarinetul din sicriu a dat cuiva ideea, dar pe măsură ce veneau invitați, au început să apară tot mai multe instrumente și apoi, câțiva membri ai trupei s-au instalat într-un colț al camerei de priveghi și au început să cânte. Smooth jazz, nimic strident. Au sosit și mai mulți invitați. Când a apărut o sticlă de whiskey pe masa de răcoritoare,

lângă laptele condensat pentru cafea, antreprenorul de pompe funebre a părut că s-ar opune, dar trompetistul l-a luat deoparte și a vorbit cu el. Antreprenorul s-a retras, iar trupa a continuat să cânte.

Kenji cunoștea oameni care știau să petreacă și atunci când a venit timpul să transporte trupul prietenului lor la crematoriu, muzicienii au oprit dricul și au luat sicriul pe umeri. Annabelle a mers împreună cu ei. Sicriul era greu, dar Kenji cântărea puțin și așa au putut să-l ridice, purtându-l pe rând pe umeri, în stilul New Orleans, pe aleile înguste din spate și prin întunericul și ploaia de pe străzile alunecoase. Annabelle și Benny i-au însoțit. Cineva i-a sfătuit să meargă în fruntea cortegiului funerar, chiar în spatele sicriului, și i-a dat lui Benny o umbrelă roșie, pe care o ținea deasupra capului mamei sale, cu mândrie, de parcă ar fi arborat un stindard de luptă sau un fanion, până când brațul i-a înțepenit și a crezut că-i va ceda.

Era primăvară, ploaia scuturase florile de prun din copaci, iar petalele roz-pal zăceau pe pavajul umed. Deasupra, pescărușii țipau și se învârteau tot mai sus, conduși de curenții de aer. Din perspectiva lor, umbrela roșie de dedesubt trebuie să fi semănat cu ochiul roșu al unui șarpe care-și croia încet drum prin orașul umed. Corbii stăteau mai jos, urmărind alaiul mai îndeaproape, zburând printre copaci, cocoțați pe felinare și pe cablurile de înaltă tensiune. Până acum, trupa ajunsese în formație aproape completă și, pe măsură ce îndoliații înaintau prin ploaie, muzicienii interpretau imnuri funebre și beau din sticlele învelite în pungă, pe care le făceau să circule, în timp ce prostituatele și drogații se învârteau în drumul lor ca niște gunoaie împrăștiate de vânt.

Nu era suficient loc pentru toată lumea în crematoriu, dar ploaia încetase, așa că muzicienii au rămas afară, în stradă, și au continuat să cânte. Annabelle și Benny au însoțit sicriul până la intrare, dar când ușa s-a deschis, Benny a refuzat să intre. Aflase de cuptor. Chiar dacă omul ăsta din sicriu nu era tatăl lui, nu voia să-l vadă aruncat în flăcări și ars ca un buștean sau prăjit ca o bucată de carne, așa că a insistat să rămână afară cu trompetistul, care a spus că e în regulă. Annabelle părea tulburată și apoi s-a hotărât. Luând în mâini chipul delicat al fiului său, l-a sărutat repede și apoi s-a întors către trompetist.

– Nu-l scăpa din ochi, i-a spus și apoi a dispărut înăuntru.

Trupa a trecut de la imnurile funerare la melodiile lui Benny Goodman. Goodman era preferatul lui Kenji. Au interpretat „Body and Soul“, „Life Goes to a Party“, „I’m a Ding Dong Daddy“, „China Boy“,

„The Man I Love“ și, în tot acest timp, inima lui Benny bătea nebunește gândindu-se la flăcările din cuptor. Când a venit timpul pentru soloul de clarinet al melodiei „Sometimes I’m Happy“, alăturile au tăcut, lăsând basistul să marcheze tempoul, păstrând un moment de reculegere acolo unde ar fi trebuit să se audă clarinetul. Era melodia lui Kenji și aproape că auzeai acordurile lui fantomatice ridicându-se prin ceață. Probabil că Benny *chiar* le-a auzit. Asculta cu atenție și, în momentul în care pauza s-a terminat și trompetele au intervenit, a dispărut. Era slăbănog ca tatăl lui, un băiețel plâpând, croindu-și drum printre muzicienii prea amețiți să-l observe. Văzuse unde plecase mama lui. Când ușa grea s-a închis în urma lui la crematoriu, încă auzea muzica de afară, dar acum asculta altceva.

Benny?

Vocea venea de undeva din crematoriu, iar el a urmat-o. În timp ce mergea pe un coridor întunecat, zgomotul sistemului de ventilație a crescut în intensitate. A ajuns în sala de așteptare, mobilată cu o canapea și câteva taburete de pluș. O vază cu crini albi de plastic stătea pe o măsută laterală, lângă o cutie de Kleenex. O fereastră mare dădea în camera de incinerare și, deși Benny nu știa cum se numește, știa ce se întâmplă înăuntru, de cealaltă parte a geamului. Își vedea mama. Annabelle ținea clarinetul tatălui său, care părea ciudat în mâinile ei, pentru că nu știa să cânte. Alături era sicriul elegant. Era gol. Unde era cadavrul? Mama lui era singură, cu excepția unui angajat de la morgă. Stăteau de-o parte și de alta a unei cutii de carton lungi și înguste, atât de greu de definit, încât Benny abia a observat-o, până când a auzit din nou vocea.

Benny?

Tată?

Era vocea tatălui său. Benny abia îl auzea din cauza zgomotului sistemului de ventilație, dar știa că vocea vine dinăuntru cutiei de carton. S-a ridicat pe vârful picioarelor, încercând să vadă înăuntru.

O, Benny...

Tatăl lui părea trist, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva, dar era prea târziu și, într-adevăr, chiar atunci, Annabelle a dat din cap și s-a întors cu spatele, iar angajatul de la morgă a făcut un pas înainte și a pus capacul cutiei. Benny și-a lipit palmele de fereastră.

– Mamă! a strigat el, lovind geamul. Mamă!

Ca de la sine, cutia a început să se miște.

– Nu! a strigat Benny, dar geamul era gros, sistemul de ventilație era zgomotos, iar cutia de carton era pe drum, alunecând pe platformă către gura cuptorului, deschisă pentru a o primi. A văzut gâtlejul aprins și limbile flăcărilor din cuptor, a auzit mârâielile de bas ale focului și aerul aspirat amestecându-se cu bocetul solitar al unui trombon de pe stradă. „Don't Be That Way.“ Trupa cânta melodia „Don't Be That Way“.

Benny a bătut cu pumnii în geam.

– Nu! a țipat el. Nu!

Atunci, Annabelle și-a ridicat privirea. Strângea în brațe clarinetul lui Kenji, fața ei era albă ca varul și lacrimile i se prelingeau pe obraji. Și-a văzut fiul prin geam, și-a întins mâinile spre el și el i-a văzut buzele mișcându-se și pronunțându-i numele.

Benny!

În spatele ei, cutia a alunecat în cuptor și gura acestuia s-a închis.

Până au părăsit crematoriul, Benny s-a mai liniștit. Majoritatea membrilor trupei își strânseseră instrumentele muzicale și plecaseră acasă; mai erau doar câțiva băieți care încă zăboveau în grădina memorială. Trompetistul era rezemat de perete, cântând o versiune tristă a melodiei „Smoke Gets in Your Eyes“, în timp ce toți priveau valurile strălucitoare de căldură ridicându-se din coșul înalt de fum.

Cineva i-a condus cu mașina până acasă, iar Benny s-a băgat direct în pat și a dormit dus până dimineață. Când în sfârșit s-a trezit, Annabelle i-a spus că are voie să stea acasă, că nu trebuie să se ducă la școală și l-a lăsat să se joace pe calculator până la prânz. După-amiază, au făcut o plimbare lungă cu autobuzul înapoi la morgă, să ia cenușa lui Kenji. Cenușa era sigilată într-o pungă de plastic, în interiorul unei cutii de plastic, ambalată într-o pungă de cumpărături din hârtie maro, iar Benny a refuzat să urce cu ea în autobuz, chiar dacă niciunul dintre pasageri n-avea de unde să știe că înăuntru sunt rămășițe umane. Pe măsură ce se îndepărtau de stația de autobuz, corbii s-au strâns pe alee, cocoțați pe poartă și pe acoperișul casei lor. Pe veranda din spate, Kenji construise un dispozitiv pentru hrănire, dintr-un vechi suport TV din lemn pe care-l găsisese în tomberon, iar când Annabelle a deschis ușa din spate, a observat că păsările nu mai au hrană și și-a amintit să le hrănească. A pus punga cu cenușă pe masa din bucătărie, a scos o tavă și a preîncălzit cuptorul.

– Crochete de pește sau aripioare de pui?

– Nu contează.

Avea nevoie să facă ceva, s-a gândit ea. Să fie ocupat.

– Scumpule, vrei să hrănești corbii tatălui tău?

I-a întins o pungă de plastic cu prăjiturele-lună vechi, pe care Kenji le cumpărase de la brutăria chinezească și le păstra atârinate de clanța ușii. Pe viitor va trebui să facă rost de prăjituri-lună și să le adauge pe lista tuturor celorlalte activități casnice de care numai ea era responsabilă de-acum înainte.

Benny a luat punga și a ieșit pe verandă, întorcându-se un moment mai târziu.

– Poftim.

Ținea în mână un capac de sticlă, o scoică sfărâmată și un nasture auriu decolorat.

Annabelle a întins mâna, iar el a depus acolo micile obiecte.

– Ce ciudat, a spus ea, analizând nasturele. Am auzit și eu că există corbi care fac cadouri.

Și apoi și-a dat seama.

– O! Crezi...

S-a întrerupt.

– Ce e? a întrebat-o Benny.

– Nimic.

Mama lui a luat un bol mic de pe raft și a așezat cu grijă obiectele înăuntru.

– Scumpule, vrei să faci loc pe masă?

Punga de cumpărături cu cenușa încă stătea pe masă. Benny a privit-o. Arăta de parcă înăuntru erau de-ale gurii.

– Doar n-o lași acolo?

– După cină, m-am gândit să amenajăm un loc special în memoria lui.

Annabelle a deschis congelatorul și a scos dinăuntru o cutie cu aripioare de pui.

– Știi, așa se procedează în Japonia. Oamenii așază cenușa pe micile altare budiste din casele lor.

– Nu avem așa ceva.

– Am putea face unul.

A deschis cutia și a împrăștiat aripioarele de pui în tavă.

– Pe unul dintre rafturi. Acolo am pune lucrurile preferate ale tatălui tău, de exemplu clarinetul, ca să-l aibă și în viața de apoi.

A băgat tava în cuptor și a închis ușa.

- Ia-ți niște lapte și pune masa.
- Este ca atunci când te transformi în zombi?

Annabelle a râs.

- Nu, scumpule. Tatăl tău nu este zombi. Budiștii cred în viața de apoi. Spiritul renaște și revine la viață într-un alt corp.

- Tata va fi o altă persoană?
- Probabil nu o persoană. Poate un animal. Probabil un corb...
- E ciudat, a spus el, îndreptându-se spre sertarul de tacâmuri.

Totuși, nu suntem budiști. Nu avem nicio religie.

A tras de sertarul vechi și apoi l-a deschis, smucindu-l.

Annabelle și-a ridicat privirea.

- Vrei să aparții unei religii?
- Cum adică?
- Știi tu. Să fii budist. Sau altceva. Creștin?
- Nu.

Benny și-a luat furculița și lingura specială din sertar și le-a așezat pe masă, evitând cu grijă cenușa. A scos un pahar din dulapul de bucătărie și s-a dus la frigider.

- Tatăl tău era budist. Poate încă este.
- Acum?
- Sigur. De ce nu?

Benny stătea în fața frigiderului, uitându-se la magneți, meditând și mutând câțiva încolo și înapoi. Erau magneți cu poezii și asta era scopul, să-i rearanjezi și să alcătuești versuri cu diferite semnificații. Annabelle îi cumpărase de la un magazin de vechituri pentru a-l ajuta pe Kenji să învețe engleza, iar el obișnuia să-i compună o poezie ori de câte ori își aducea aminte și uneori și Benny compunea câte una. Câteva cuvinte lipseau din colecție, dar Annabelle spunea că nu contează, nu ai nevoie de multe cuvinte ca să compui o poezie.

- Nu, a spus Benny în cele din urmă. Acum tata nu mai are nicio religie. E mort.

În ziua morții sale, chiar înainte să plece la club, Kenji compusese o poezie. Era încă acolo, în mijlocul mulțimii de cuvinte.

- Păi, sigur. Dar nu știm ce înseamnă cu adevărat să fii mort.
- Benny a mutat câțiva magneți, compunând un vers nou.
- Ba da, știm. Înseamnă că nu este viu.

Annabelle s-a aplecat deasupra cuptorului deschis, întorcând aripioarele de pui de pe o parte pe alta cât să se rumenească, dar nota definitivă din vocea fiului ei a convins-o.

– O, Benny, nu!

A scăpat spatula metalică și ușa cuptorului s-a trântit. A alergat la frigider, împingându-l pe Benny la o parte.

– Pune-l înapoi! Trebuie să-l pui înapoi! *Femeie* aici și *simfonie* aici, dar mai era un adjectiv. Care anume? Nu-mi amintesc! De ce nu-mi amintesc? O, Benny, tu îți amintești?

Annabelle s-a întors, implorându-l, dar Benny a făcut un pas înapoi. Nu intenționase să strice poezia tatălui său. Magnetii voiseră să fie mutați, să creeze poezii noi, iar el doar încerca să-i ajute. A deschis gura să-i explice mamei sale, dar nu a putut să rostească niciun cuvânt. A rămas în loc, profund afectat și, văzând asta, Annabelle s-a întrerupt și a întins mâna spre el.

– O, scumpule. Îmi pare așa de rău. Vino!

L-a luat la pieptul ei, Benny i-a simțit greutatea brațelor înlănțuindu-i umerii și a auzit cum îi bate inima.

– Nu am vrut..., a mărturisit el.

Mama l-a îmbrățișat mai strâns.

– Știu, Benny. Nu-ți face griji. Nu e vina ta. Totul e în regulă, nu plânge, o să ne descurcăm foarte bine...

Benny nu plângea, dar ea, da. Când, în cele din urmă, i-a dat drumul din îmbrățișare, și-a șters fața udă de lacrimi cu tivul tricoului, apoi au luat cina. Mai târziu în acea seară, au reconstituit poemul lui Kenji, dar Benny nu s-a mai atins niciodată de magnetii, nici nu a mai compus vreo poezie cu ei și, pentru o vreme, constelația asimetrică de cuvinte a rămas aceeași.

Femeia mea roditoare, zeiță-mamă-iubită

Împreună alcătuim o simfonie

Sunt nebun după tine

Pe parcursul primei veri de după moartea lui Kenji, Benny a dormit mult și a fost mai slăbit decât în mod normal, dar nu părea să vrea sau să aibă nevoie să vorbească despre sentimentele lui, în ciuda încurajărilor mamei. Uneori, în pragul somnului, i se părea că aude vocea tatălui său strigându-l, trezindu-l din nou, dar din moment ce nu s-a mai întâmplat nimic, nici el n-a spus nimic.

În toamna următoare, profesoara lui din clasa a șaptea a declarat că băiețelul are unele probleme de concentrare și atenție la ore, dar consilierul școlar îi fusese de mare ajutor. Programase ședințe periodice cu el și spusese că s-a gândit că dificultățile pe care le întâmpină sunt o parte firească din procesul de doliu. Doliul e personal și se exprimă în multe feluri. Lui Annabelle i s-a părut că sună firesc și a fost ușurată când consilierul a declarat că nu trebuie să se gândească la medicamente decât dacă problemele se agravează.

Benny nu fusese niciodată cel mai popular copil din școală, dar avusese întotdeauna prieteni – băieți ciudați, nesiguri, cu privire goală, păr nespălat și mame în care Annabelle nu prea avea încredere. Kenji obișnuia să-i ia după școală și să-i aducă acasă, să le dea o gustare și să-i trimită în curte la joacă, acolo unde îi vedea când venea acasă de la serviciu.

Deoarece Benny avea părinți din rase diferite, ea își făcea griji din cauza hărțuirii.

– Ea e mama ta naturală? îi auzea pe colegi întrebându-l și tot ce putea face era să se abțină să țipe *Sigur că eu sunt mama lui naturală!*, însă Benny, imperturbabil, le răspundea afirmativ.

Jocurile pe care le jucau o făceau să se îngrijoreze și mai tare. Jocuri precum: „Bine, eu sunt cowboy și tu ești indian. Tu încerci să îmi tai gâtul, eu te măcelăresc!“ Sau când erau puțin mai mari: „Eu sunt US Force Reconnaissance Marine, iar tu ești terorist islamic ultranaționalist. Când tu încerci să mă arunci în aer, te distrug.“ Părea că Benny e întotdeauna victima, dar când Annabelle încerca să discute cu Kenji despre asta, el râdea.

– Sunt băieți. Mă voi asigura că nimeni nu e victimă.

Și într-adevăr, nu au existat victime. După ce a murit Kenji, băieții au încetat să mai vină în vizită, iar când Annabelle l-a întrebat pe Benny, fiul ei a ridicat din umeri.

– Oricum, nu mi-au plăcut niciodată. Sunt niște nesimțiți.

Nu părea îngrijorat sau singur, iar Annabelle a fost ușurată. Cu excepția permanentei incertitudini cu privire la locul ei de muncă, erau o familie fericită.

Munca era o îngrijorare perpetuă. Când Annabelle l-a întâlnit pe Kenji, era în primul an la master în biblioteconomie. Visase să devină bibliotecară încă de când era mică, pe când Biblioteca Publică reprezenta refugiul ei. Fiind singurul copil la părinți, cărțile erau cele mai bune prietene ale ei. Mama ei nu fusese niciodată o cititoare înrăită, iar tatăl ei vitreg era un bețiv, dar bibliotecarele fuseseră întotdeauna amabile cu ea. Când a intrat la master în biblioteconomie, Annabelle s-a bucurat nespus de mult, dar apoi a rămas însărcinată cu Benny. Și a știut că va fi greu să se descurce cu banii pe care îi câștiga Kenji la concerte, așa că a abandonat studiile superioare și s-a angajat la filiala regională a unei agenții naționale de monitorizare a mass-media, unde lucra și acum. Era cititoare la departamentul de tipărituri. Treaba ei era să citească rapid teancurile de ziare locale și naționale, livrate la birou în fiecare dimineață, apoi să decupeze articole relevante, ca să le trimită clienților în funcție de interesele lor. Clienții lor erau corporații, partide politice și grupuri de interes special, iar articolele erau în mare parte despre politica locală, probleme de mediu și industrie bioregională – silvicultură, pescuit, petrol, cărbune, gaz, extracție de resurse – controlul armamentului și alegerile locale și municipale. Nu era foarte distractiv să discute cu băieții de la birou care monitorizau știrile apărute la televizor, la radio și în presa online. Munca ei era agreabilă datorită celorlalte doamne forfecoașe care decupau articole din ziare.

La început, când s-a angajat, erau patru la departamentul de tipărituri. Erau așa de mișto cu cuțitele lor Fiskars și X-Acto, riglele metalice și covorașele OLFA, toate puțin aiurite și oarecum intimidante, dar au primit-o călduros și Annabelle s-a adaptat imediat. Făceau echipă bună, așezate în jurul mesei mari, decupând articole, discutând și împărțînd subiecte interesante, dar, una câte una, doamnele au mers mai departe. Ultimele două care au plecat au fost o femeie de culoare mai în vârstă, care s-a pensionat, și o femeie de vârstă mijlocie

din Pakistan, care vorbea engleza perfect și încerca să își ia atestatul pentru a preda ESL¹. Lui Annabelle îi era dor de ele. Se purtaseră bine cu ea. Când a murit Kenji, ziarele locale au publicat articole umilitoare despre accident, pline de detalii groaznice despre cotcodăcelile puilor de găină, pene care zburau în toate părțile și droguri, însă Annabelle a observat că forfecoașele s-au grăbit să decupeze acele articole și să le țină departe de ea, îngăduindu-i să-și trăiască doliul cu demnitate.

Bunătatea lor a făcut ca despărțirea de ele să fie mai greu de suportat, dar vremurile se schimbau, iar amploarea pe care o căpătau știrile online făcea ca departamentul de tipărituri să fie nevoit să lupte ca să supraviețuiască. Arhivele conținând casetofoane și casete VHS folosite pentru dublaje radio și TV fuseseră de mult aruncate la gunoi și înlocuite de computere și echipamente digitale. Rafturile pe care se păstraseră cândva echipamente au ajuns goale, scheletice, pline de praf. Colegii ei rămași erau cu toții bărbați cu aptitudini incerte, aceiași băieți care odinioară se holbau la sânii ei ca să scape de plictiseală. Annabelle fusese întotdeauna frumoasă, cu forme rubensiene, având o siluetă voluptuoasă dintr-o epocă deja apusă; ți-o imaginați fermecătoare și despletită, îmbrăcată în rochii cu volane și corsete, cărând ciubere cu lapte. Dar asta era înainte să moară Kenji și înainte ca ea să înceapă să se împlinescă. Acum, colegii știau că zilele ei sunt numărate și-și fereau privirea în spatele consolelor pentru a-și ascunde mila față de situația ei. Îmbrăcată cu pantaloni lălâi și hanorace supradimensionate, înarmată cu foarfece, Annabelle stătea singură la birou, cu o atitudine regală, înconjurată de teancuri de ziare și având drept companie doar scaunele goale. Ea era ultima dintre forfecoașe, sfârșitul unei epoci.

Nimeni nu a fost surprins când a sosit e-mailul de la sediul central care anunța reorganizarea agenției. Toate birourile regionale, inclusiv ale lor, erau închise; din fericire, e-mailul preciza: acest lucru nu va duce la reduceri de personal. În schimb, agenția urma să-și doteze angajații cu echipamente și conexiune la internet de mare viteză, necesare pentru a lucra de acasă. Colegii lui Annabelle erau încântați. Le plăcea ideea internetului de mare viteză și faptul că nu mai trebuie să facă naveta. Îi încânta să se dea jos din pat și să lucreze în haine de casă, dar Annabelle nu știa ce să creadă. Sediul central nu menționase nimic

¹ *English as a second language* – engleza ca limbă secundară. (N. trad.)

despre departamentul de tipărituri și, fiind ultima doamnă forfecoașă, ea s-a gândit la ce e mai rău.

Groaza s-a instalat ca vremea rea. Reticentă să-și confirme temerile, a așteptat, evitându-și șeful și prefăcându-se că împărtășește entuziasmul colegilor ei. A încercat să fie optimistă. Probabil îi vor închiria un birou undeva. Ar fi frumos. Sau dacă eliminau treptat departamentul de tipărituri, ar putea cere o recalificare ca operator computer, deși părea puțin probabil, deoarece agenția era cunoscută ca un loc sexist și, în plus, ea nu prea era adepta digitalului. Disponibilizarea era exact ce avea nevoie. Poate că universul îi trimitea un mesaj, deschizându-i calea către un nou loc de muncă mai creativ și mai plin de satisfacții.

După patru zile de îngrijorări, Annabelle a primit un mesaj de la șeful ei, informând-o că ziarele pe care le monitorizează îi vor fi redirecționate către domiciliu și un computer, un modem și un scanner de mare viteză îi vor fi livrate și instalate a doua zi.

În după-amiaza aceea, Annabelle și-a luat rămas-bun de la colegi și a plecat acasă pentru a face bilanțul. Casa lor, jumătate dintr-un duplex, era veche și mică, cu o chicinetă, o cămară și o sufragerie la parter, iar la etaj, două dormitoare și o baie. Singurul loc în care avea spațiu să amenajeze un birou destinat muncii la domiciliu era sufrageria. De-a lungul pereților, Kenji construisese rafturi, pe care își ținea echipamentul audio, instrumentele muzicale și discurile. Toate cărțile ei, articolele de artizanat și colecțiile eclecticice – jucării de tinichea și păpuși de porțelan, flacoane vechi de medicamente și vechi cărți poștale din vacanțele altora – erau înghesuite pe rafturi, iar cenușa lui Kenji își găsisese loc tot acolo. Annabelle nu apucase niciodată să amenajeze cum se cuvine un altar budist, așa că cenușa fusese așezată pe raft, îndesată într-o cutie de pantofi plină cu un teanc de fotografii amestecate. Intenționase să împrăștie cenușa undeva și probabil să facă o ceremonie cu Benny în timpul verii, dar nu mai apucaseră, iar lunile trecuseră și, oricum, cine avea timp de ceremonii? Era mamă, văduvă și avea un băiețel de crescut. Annabelle a luat cutia cu cenușă sus, în dormitorul ei, și a împins-o pe un raft înalt din spatele șifonierului. Poate după ce lucrurile se aranjau, urmau să facă ceva special, cum ar fi să închirieze o barcă și să iasă în larg. Poate chiar să meargă în Japonia într-o bună zi și să împrăștie cenușa acolo.

Și-a mutat colecțiile și cărțile în dormitor, aranjând jucăriile pe pervaz și stivindu-le în teancuri de-a lungul pereților, până când a

obținut mai multe rafturi. Articolele de artizanat au ajuns în baia de la etaj – din nou, era ceva temporar, până când le va găsi un loc mai bun. Ștergându-și transpirația de pe frunte, Annabelle s-a întors în sufragerie și s-a uitat cu atenție să vadă ce a mai rămas. Știa c-ar trebui să se gândească să scape de lucrurile lui Kenji, însă instrumentele muzicale erau bunurile lui de preț, iar Benny și le-ar fi putut dori într-o zi. Câteva discuri erau rare și probabil valoroase, dar pentru a le vinde, trebuia să găsească un evaluator. Singura soluție, și-a dat seama, era să împacheze totul în cutii și să le mute în șifonierul lui Kenji.

Hotărâtă, s-a întors la etaj. Nu-i mai deschisese șifonierul din noaptea în care îi alesese sacoul pentru înmormântare. Acum, luându-și inima în dinți, l-a deschis din nou. Tulburat de curentul de aer, șirul cămășilor de flanel perfect atârnat și-a fluturat mânecile în semn de salut blând, dar înainte de orice Annabelle a simțit mirosul – mirosul lui Kenji, pătrunzător și sărat, ca o pală de vânt venită dinspre ocean. A luat-o pe nepregătite. A închis ochii și s-a aplecat înăuntru, lăsând mirosul, moale și cald, s-o învăluie. L-a inhalat până când plămâinii ei n-au mai rezistat, apoi a expirat suspinând prelung, solitar, cutremurător. Cu ochii încă închiși, și-a înfășurat mâinile în jurul unei grămezi de cămăși groase ca un bust. Le-a târât din șifonier și le-a trântit pe pat, apoi a revenit după sacouri, tricouri, pulovere, iar și iar, până când tot conținutul șifonierului a ajuns îngrămădit pe pat, iar șifonierul era gol. Îmbujorată după tot efortul depus, s-a așezat pe marginea patului, intenționând să se odihnească doar o clipă, dar a căzut pe spate peste mormanul de haine, îngropându-și fața în textura moale a bumbacului uzat din care erau făcute hainele soțului ei, a blugilor decolorați și a costumelor sale jerpelite.

O căldură ciudată a cuprins fibrele țesăturii, îmbibată încă de amintirea lui, și Annabelle s-a scufundat mai mult în mormanul de haine, îngropându-și fața în gulere, buzunare și mâneci, descoperind un miros persistent de fum și whiskey – aromele clubului de noapte i-au amintit de prima oară când Kenji își pusese mâinile pe umerii ei, o întorsese spre el și se sărutaseră. A tremurat amintindu-și. Senzația de lână aspră și flanel moale era plăcută pe piele și ea voia mai mult. S-a ridicat în capul oaselor și și-a tras hanoracul peste cap, dar când s-a ridicat să-și scoată pantalonii de trening, s-a întâmpnat să arunce o privire în oglinda care atârna pe ușa din spatele șifonierului. O clipă, a rămas în picioare, uitându-se la reflexia ei, la corpul mare, palid, cu

pliuri grele care se revărsau din lenjeria strâmtă, apoi a privit în altă parte. Privirea i s-a oprit asupra cifrelor distincte, roșii, ale ceasului digital de lângă pat. Era aproape ora trei, era timpul ca fiul ei să iasă de la școală. Benny ura când îl făcea să aștepte. Încet, Annabelle și-a îmbrăcat la loc hanoracul, apoi s-a așezat pe marginea patului dezordonat și a pipăit mâneca unei cămăși verzi de flanel, ale cărei manșete i se odihniseră pe genunchi. Era cămașa preferată a lui Kenji, una ecosez drăguță, fină, cu dungi galbene și albastre. Ar fi o pilotă minunată, s-a gândit ea. Oamenii făceau pilote în memoria celor dragi din hainele acestora. Era o idee frumoasă, într-adevăr, să te înfășori în amintiri și să le oferi hainelor vechi o viață nouă.

BENNY

Stai, n-ai de gând să povestești cum s-au cunoscut părinții mei? Nu că vreau să-ți spun eu cum să-ți faci treaba, dar sari peste toate părțile bune, părțile fericite, iar dacă nu le menționezi, atunci cititorii n-o să știe cât de firesc a fost totul la început sau cât de mult s-au iubit mama și tata, motiv pentru care Annabelle a fost așa de dată peste cap mai târziu. Se vor gândi că Annabelle e doar o mare ratată, ceea ce nu e corect.

Și, oricum, nici pe mine nu m-ar deranja s-aud povestea. Când trăia tata, ai mei obișnuiau să vorbească despre marea lor dragoste, dar mi-au povestit doar o parte, cum că tatăl meu se îndrăgostise de mama în momentul în care a văzut-o și ea era așa de drăguță și el așa de amabil și erau predestinați unul altuia etc., dar mi-am dat seama că omit ceva. Uneori, când se priveau, ochii lor străluceau efectiv de secrete pe care nu voiau să le știe copilul lor, zâmbeau și priveau în altă parte sau se sărutau și schimbau subiectul. Nu mă deranja. Îmi plăcea că au secrete, dacă asta îi făcea fericiți, dar când tatăl meu a murit, mama s-a întristat, iar secretele n-au mai strălucit. Dacă așa stau lucrurile, n-are rost să le ascunzi, nu? Evident, există lucruri pe care un copil nu trebuie să le știe despre părinții lui, dar pe unele dintre ele i le-ai putea spune.

O, ia stai așa. Tocmai mi-a trecut prin minte, probabil nu le cunoști de fapt secretele? Cărțile știu totul, am presupus, dar probabil tu ești o carte proastă, sau o carte leneșă, genul care începe de la mijloc, pentru că habar n-ai cum începe o poveste și nici măcar nu te sinchisești să-ți bați capul. Nu-i așa? Ești genul ăsta de carte? Pentru că dacă așa stau lucrurile, atunci poate că ar trebui să pleci și să găsești alt copil

căruia să-i spui povestea, unul normal, drăguț, cu o viață socială plină, care nu te aude sau nu vrea să te asculte. Sunt o mulțime de asemenea copii, așadar, te rog, nu ezita. Alegerea îți aparține.

Chestia e că eu nu am de ales. Dacă ești cartea mea, trebuie să fii atent. Ori așa, ori înnebunesc din nou, iar treaba mea în ultimul timp este să nu permit să se întâmple una ca asta. Tot ce sugerez este să-ți faci treaba, iar eu mi-o voi face pe-a mea. Ia-o de la început. Povestește-le cititorilor cum s-au cunoscut părinții mei. Începe cu începutul.

CARTEA

Poveștile nu încep niciodată cu începutul, Benny. În privința asta, ele sunt diferite de viață. Viața este trăită de la naștere până la moarte, de la început până la sfârșit, într-un viitor imposibil de cunoscut. Însă poveștile sunt spuse retrospectiv. Poveștile sunt viață trăită pe dos.

3

Se întâlniseră într-un club de jazz din centrul orașului, în toamna anului 2000. La vremea aceea, Annabelle lucra la biblioteca școlii, ieșea cu un saxofonist care considera că bibliotecarele sunt sexy, sau cel puțin așa îi declarase el, și avea o slăbiciune pentru muzicieni. Îl chema Joe, era un tip înalt, slab, rapace, cu ochii adânciți în orbite și un rânet care îi despica fața în două ca o fisură. Ironic, s-a gândit ea la început. Apoi, sardonice. Apoi, crud.

Barul în care se cânta jazz era o bombă la periferia cartierului chinuzesc, un loc în care muzicienii mergeau să-și interpreteze cântecele preferate. Joe era liderul unei mici trupe de jazz de improvizație care cânta acolo și a hotărât într-o seară să se distreze făcând-o pe Annabelle să cânte. Avea o voce interesantă, nepământească și ciudată și-i plăcea să cânte, dar nu mai cântase niciodată pe scenă și Joe știa că gândul ăsta o îngrozește. A așteptat pentru asta o sâmbătă în care barul era plin de hipsteri, programatori, investitori și alți non-muzicieni care hotărâseră de curând că barul era locul potrivit dacă voiai să pari cultivat și să te

cuplezi. Annabelle era la masa din fața scenei, unde stătea mereu. Pe la jumătatea concertului, Joe s-a întors spre colegii de trupă.

– „Mein Liebling“? a propus el și ea a simțit cum i se rupe inima.
A luat microfonul.

– Și acum, s-a adresat el publicului, o surpriză specială, vă rog s-o aplaudați pe minunata și talentata Annabelle Lange!

Cu un gest larg, burlesc, a întins mâna și atunci a observat-o Kenji. Pentru el era prima seară în care cânta cu trupa. Era nou în oraș, cu viză de turist de la Tokio, și analiza scena locală de jazz. Engleza lui nu era grozavă, germana inexistentă, dar „Mein Liebling“ era „Mein Liebling“ în orice limbă. Liderul trupei i-a întins microfonul unei blonde palide, plinuțe, cu șuvițe roz, strălucitoare și ochi incredibili, de culoarea lavandei. Afectată, ea a clătinat din cap și a ridicat privirea implorându-l, dar Joe îi întorsese deja spatele și își umezea buzele ca să sufle în muștiuc. Atunci, Annabelle și-a dat seama că nu are de ales. S-a ridicat de la masă și a urcat pe scenă clătinându-se, ca un copil care încalță în joacă pantofii cu toc înalt ai mamei. A rămas blocată în penumbra reflectoarelor, și-a mușcat buza de jos și a înghițit în sec. Avea o buză inferioară minunată, a observat Kenji. Plină și senzuală. Fără ruj, fără machiaj. Doar fața ei fină, simplă, încununată de bucle aurii. Și-a înfipt vârful ascuțit al pantofului în bătaia luminii și apoi a ezitat, uitându-se la public și apoi la Joe, care o privea de sub pleoapele căzute și cu acea grimasă leneșă a lui care trecea drept zâmbet. De unde stătea lângă trompete, Kenji vedea că Annabelle tremură.

Kenji și-a luat clarinetul și i-a făcut o probă. Trompetele urmau să-și înceapă numărul, iar el cânta în pauze. Fumase un joint cu trupa înainte de concert și acum era pregătit.

Joe a bătut din picior nerăbdător, iar Annabelle a intrat în lumina reflectoarelor. Rochia ei vintage de cocktail, din satin acvamarin, părea incomod de strâmtă. O fi pus-o Joe s-o poarte? Satinul sclipea. Din buclele ei lungi și blonde ieșeau șuvițe roz, captând lumina în timp ce se revărsau pe umerii rotunzi și goi. Lacrimi făcute din piatră de Rin îi sclipeau în urechi. Trompetiștii și-au ridicat trompetele. Joe și-a înclinat capul și a numărat, iar ei au început să cânte.

Pentru o clipă, Annabelle a părut că vrea să fugă. Călcâiul subțire i s-a prins într-un cablu de microfon, dar a întins mâna spre stativ și s-a redresat. Luând microfonul în mână, stătea acolo și-l privea, ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată unul. Și-a trecut degetele peste cablul

microfonului. S-au auzit tobele, au urmat alăturările, șase măsuri rapide și apoi semnalul ei muzical. A dus microfonul la gură, iar Kenji l-a privit tremurând de încântare că se află aproape de acele buze. Annabelle a început să cânte.

Before I met you, my dear, I thought I knew...¹

Nu era bine, s-a gândit el. Vocea ei era șoptită, tremurătoare și atât de blândă, încât abia se auzea peste alăturări. „Mein Liebling“ trebuia cântat cu încredere. Dacă nu în stilul de cabaret senzual al unei Zarah Leander, atunci măcar în stilul american optimist al Marthei Tilton sau al trupei Andrews Sisters. Dar nu așa. Fata asta rămânea în urmă, cântând cu o voce timidă, abia inteligibilă.

All the many words for love, but then they flew...²

Replicile nesigure l-au făcut pe Kenji să sufere de singurătate. După doar două versuri, Annabelle își dădea sufletul pe scenă. Nimeni nu o putea salva. Kenji a tropăit în ritmul muzicii și și-a pregătit din nou buzele ca să sufle în muștiuc, așteptându-și intrarea și simțind că inima îi va exploda. Chiar atunci, de parcă l-ar fi simțit pândind-o, ea a întors capul și l-a privit îndelung. Ochii ei incredibili de culoarea lavandei erau plini de lacrimi.

Far, far away ...³

Nimeni nu o putea salva, dar Kenji trebuia să încerce. A închis ochii, a ridicat clarinetul și a dat drumul unui șir întortocheat de note muzicale care se înălțau asemenea unei frânghii, răsucindu-se printre trâmbițe, în jurul chitarei, cucerind toba mică și trecând pe lângă saxofon, până când, în cele din urmă, au ajuns la ea. Ea a surprins melodia lui și s-a lăsat inspirată.

¹ „Înainte să te cunosc, draga mea, credeam că știu...” (N. red.)

² „Toate cuvintele de dragoste, acum e prea târziu...” (N. red.)

³ „Și prea departe...” (N. red.)